

JELLEMÉPÍTÉS 3. – MENNYIT ÉR A BECSÜLETED?

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2022. 05. 29.

Ma folytatjuk azt a tanítás sorozatot, amit elkezdtem pár héttel ezelőtt, amely jellemépítésről szól. Talán emlékszel még, az első alkalommal az éntudatról, a saját egónkról volt szó, arról, hogy kik vagyunk mi Krisztusban. Ezt követően a hűséget boncolgattuk, a táltalumos példából merítve fejtegettük azt, hogy mi a hűség. Talán ma is szó esik erről menet közben. Amit ma egy kicsit mélyebben megvizsgálunk, arról azt gondolná az ember, hogy keresztényként erről nem is kellene beszélni. Mert az egy olyan alap dolog, amit mindenkinek tudnia kellene, mindenkinek ilyennek kellene lennie, és egyébként is a keresztény ember ilyen, és ez magától értetődő. Vajon mi lehet ez? A tisztesség és a becsület. De sajnos nem magától értetődő, hogy egy keresztény tisztességes és becsületes. A kezdeti időkben, a korai kereszténység idején, kétezer évvel ezelőtt, és az egyháztörténetben sem volt egyértelmű mindenki számára az, hogy mit jelent becsületesnek, tisztességesnek lenni. A világban egyébként számos olyan emberrel találkoztam már, aki megtudta rólam, hogy keresztény vagyok, automatikusan megjelent benne egy elvárás felém, hogy ha én kereszténynek tartom magam, akkor nekem tökéletesnek kell lenni, és mindenféle szinten tisztességesnek, becsületesnek, és ha bármit esetleg rosszul mondok, rosszul teszek, azonnal jött az elítélés, és milyen keresztény vagy te? Ugye? Hányan találkoztatok ilyesmivel? Elég sok kéz van a magasban. Nahát, milyen ember vagy te, milyen keresztény vagy te, hogy hibás dolgokat is teszel időnként? Úgy hiszem, hogy lehet erőfeszítéseket tenni azért, hogy megértessük világban élő testvéreinkkel, barátainkkal, rokonainkkal, ügyfeleinkkel, kollégáinkkal azt, hogy attól, hogy Jézus a szívemben van, még nem válok minden dolgomban automatikusan tökéletessé. Tehát tehetünk ilyen erőfeszítéseket, de nem feltétlenül kell. És nem feltétlenül kell nekünk kínlódni azon, hogy meggyőzzük a másikat arról, hogy mi milyen becsületesek vagyunk. Akkor mit kell tennünk? Egyszerűen csak becsületesnek kell lenni. Tisztességesnek, szavahihetőnek, és idővel ezek a cselekedetek, ez a viselkedésforma, ez a fajta jellem, ami kiépült benned, ez magáért fog beszélni. Tudni fogják, hogy te milyen ember vagy. Ha olyan ember vagy keresztényként, akinek a szavában nem lehet megbízni, ha olyan ember vagy, aki mondasz valamit, de azt rendszeresen nem tartod meg, akkor arról a kívülállók azt fogják mondani, hogy ez igazából nem vonzó, olyan vagy, mint én. Miért akarnám azt, ami neked van, ha te ilyen ember vagy?

Van a világban egy mondás, nem százszázaléki érték vele egyet természetesen, de nagyon nagy igazság van benne, ami azt mondja: Annyit érsz, amennyit az adott szavad ér. Ez részben természetesen igaz, és egyet is érték vele, ugyanakkor te nem annyit érsz, mert Jézusnak sokkal többet érsz, mint az adott szavad! Ő a hibáid és a bűneid és a mindenféle rossz cselekedeteid ellenére eljött érted, amikor te még nem voltál értékes ember, Ő értékesnek ítélte arra, hogy meghaljon érted, tehát te egy értékes ember vagy akkor is, ha nem vagy szavahihető. Isten számára értékes ember vagy akkor is, ha nem vagy becsületes. Mert a drága vére folyt érted, és ez az érték Isten szemében mindennél magasabb. Tudnod és hinned kellene, hogy értékes ember vagy Isten számára. Ez a függőleges vetülete annak, hogy Isten és közötted milyen kapcsolat van. De hogy milyen értéket képviselünk egymás számára, ez attól is függ, hogy mit bizonyítunk mások felé az adott szavunkkal, vagy éppen azzal, hogy nem tartjuk a szavunkat. Van egy csodálatos igesor, illetve egy egész zsoltár, a 15-ös, ami őt Igéből áll. Ezt sokan a tisztesség és a becsület zsoltárának hívják, nem véletlenül.

Lapozzatok oda, kérlek benneteket, és szeretném ezt most felolvasni, és beszéljünk erről egy kicsit. Az Egyszerű fordítás szerint fogom felolvasni. Így hangzik:

Zsoltárok 15,1–5. Egyszerű fordítás

1. Örökkévaló, ki lakhat sátorodban? Szent hegyeden ki élhet veled?

- 2. Aki egyenes úton jár, azt teszi, ami helyes, tiszták és igazak a szándékai,**
- 3. nem rágalmoz másokat, embertársának nem árt, nem mond rosszat testvéreiről,**
- 4. megveti a gonoszt, de tiszteli azokat, akik félik az Örökkévalót. Aki, ha ígér valamit, megtartja, még ha kárát vallja is,**
- 5. aki nem kér kamatot kölcsönadott pénze után, és nem lehet megvesztegetni, hogy az ártatlant megkárosítsa. Aki így él, soha meg nem inog!**

Mondj erre áment! És mondd: Úgy legyen! Ugye az ámen azt jelenti, hogy úgy legyen! Egy pecsét, hogy úgy legyen! Az ilyen ember soha meg nem inog! Minden keresztény ilyen akar lenni. A legvégét akarja, hogy soha meg nem inog. Minden keresztény rendíthetetlen, szilárd alapokon álló ember akar lenni. Szilárd akar lenni a pénzügyeiben, szilárd akar lenni a kapcsolataiban, a házasságában, a gyermeknevelésében, a munkahelyi kapcsolataiban, a gyülekezetben, a szolgálatban, mindenki az akarja, hogy én vagyok az az ember, aki tökéletesen jól éli az életét, és mindig boldog, és soha meg nem inog semmiben sem. Ki az, aki nem ilyen akar lenni? Előtte van egy pár Ige. Ez a „soha meg nem inog”, ez valaminek a következménye. Ez a „soha meg nem inog” annak a következménye, hogy ilyen tisztességes életet élsz.

Tudod, Isten előtt tisztességesen élni, tisztán élni hoz valamit magával. Mégpedig Istennek a cselekvő és mozduló karját az életedben. Hozza magával azt, hogy Ő körbeölel és védelmez téged. Miért? Mert te ragaszkodsz Őhöz, mert te akarod Őt, és az Ő útjait akarod járni. Amikor akarod Őt követni, benned van mindig a szándék, hogy te tiszta életet akarsz élni Őelőtte. Becsületes életet akarsz élni Őelőtte, akarod tartani a szavadat, és ha megvan benned ez, akkor Ő mindig jön, amikor eltéveszted, és segít. Segít és kiigazít, és ha kell, támogat. És ha kell, akkor felemel, és ha kell, megvigasztal. Mert mindig beleestünk idáig abba, hogy valamit nem úgy tettünk, ahogy azt igazából belül akartuk, és elrontottuk és eltévesztettük, és ha megvan bennünk a szándék, hogy mi igazán jól akarjuk csinálni, akkor Ő hű és igaz, jön és segít nekünk ebben. Ez a mai nap nem arról szól, hogy jaj, milyen tisztességtelen voltál idáig, legyél becsületes, mert különben jön az Isten haragja meg a pálcája, meg lesújt rád és véged van. Nem erről szól az élet Isten előtt, és a mai prédikáció sem, hanem arról, hogy van valami, amit ki akarok bontani, amit felszínre akarok hozni, hogy legyen erről egy teljes látásunk, hogy mikben élünk mi a hétköznapijainkban, milyen veszélyek fenyegetnek bennünket, és milyen csábítások vannak, illetve Isten hogyan működik ezzel kapcsolatban, hogyan számíthatunk Rá.

Vannak bizonyos alapelvek a Bibliában, amik végigvonulnak. Az egyik ilyen alapelv, az pontosan ez, amit az előbb már el is mondtam, hogy ha a szíved egyenességét, a szíved lelkiismeretét követve, megvan benned a vágy, tehát, ha nem léped át a saját magad lelkiismeretét, akkor jön Isten, és segít neked. Ugyanakkor, ha tudod, hogy valami nem helyes, nem jó, és mégis csinálod, és újra, és újra, és újra teszed azt, amiről tudod, hogy nem kellene tenned, akkor Isten nincs kötelezve arra, hogy jöjjön és segítsen neked. Hanem azt fogja mondani neked, hogy ha te ezt akarod, én tiszteletben tartom, és gyermekem, azt csinálsz, amit akarsz! Ha nem akarod az én utamat járni, az én hangomat követni és meghallani, akkor én engedem, hogy csináld a bolondságot! Isten nem fog angyalokat odaállítani eléd lángoló fáklyákkal, hogy márpedig ezen az úton nem fogsz járni! Én akkor sem fogom ezt engedni! Mindig próbál irányítani Isten bennünket, és sok mindent nem is feltétlenül értünk, mert vannak helyzetek, amik időnként maguk irányítanak és vezetnek bennünket. Isten minden követ megmozgat azért, hogy mi az Ő útját járjuk, de ha mi túllépjük a szívünkben a becsületesség alapelvét, akkor meg fogja engedni, hogy becstelenségben járjunk. Egyszerűen megengedi.

Az első előfordulási helye ennek a Bibliában az 1Mózes könyvében van, a 20-as fejezet, az 1-es versztől a 6-os versig fogom olvasni. Egy történet Ábrahámról és Abimélekről, a történetet mindenki ismeri, talán így még soha nem hallottad ebből a szempontból, ebből az aspektusból.

1Mózes 20,1–6.

1. És elköltözék onnan Ábrahám a déli tartományba, és letelepedék Kádes és Súr között, és tartózkodék Gérárban.

2. És monda Ábrahám Sáráról az ő feleségéről: Én húgom ő. Elkülde azért Abimélek Gérárnak királya, és elvitette Sárát.

3. De Isten Abimélekhez jöve éjjeli álomban, és monda néki: Ímé, meghalsz az asszonyért, akit elvettél, holott férjnél van.

4. Abimélek pedig nem illette vala őt, és monda: Uram, az ártatlan népet is megölöd-é?

5. Avagy nem ő mondotta-é nékem: én húgom ő; s ez is azt mondotta: én bátyám ő. Szívem ártatlanságában és kezeim tisztaságában cselekedtem ezt.

6. És monda az Isten néki álomban: Én is tudom, hogy szívednek ártatlanságában művelted ezt, azért tartóztattalak én is, hogy ne vétkezzél ellenem, azért nem engedtem, hogy illessed azt.

A történetről kicsit beszéljünk kortárs, hétköznapi nyelven. Ott van Ábrahám egy idegen országban, egy idegen király fennhatósága alatt, és félt attól, ha megtudják, hogy Sára az ő felesége, akkor őt megölik, az asszonyt pedig elveszi a király magához, ezért hazudott. Azt mondta, hogy az „én húgom”. Mi ez, ha nem hazugság? Azt gondolnánk ebben a történetben, ha becsületről van szó és a szív ártatlanságáról, akkor Ábrám lesz az, aki bebizonyítja ezt, akinek kijelentései vannak Istentől, aki Isten előtt – azt mondja az Ige –, hogy „megáldatott és megigazult”, ő az Ábrahám, aki áldott, hogy ő az, aki a becsületesség alapszabályán nem fog átlépni és nem fog olyat tenni, ami tisztességtelen. Erre azt látjuk itt, hogy van egy istenhívő ember, aki hazudik, és van egy pogány király, egy pogány király, akihez Isten szól álomban, hogy „Te figyelj ide, meghalsz, ha érinted azt az asszonyt!”. A király azonnal védekezik: „Nem tudtam! Nem tudtam én azt, hogy ő asszony, hogy ő feleség, szívem ártatlanságában, szívem egyenességében tettem azt, amit tettem”, azaz, hogy bevitte őt magához a háremébe, mert ugye ezt tette. Elvitte magához és abban a társadalmi közegben, abban a társadalmi kultúrában ez elfogadott volt, hogy a királynak háreme volt. Nem ez Isten szentendje, nem ez Isten normája, erkölcsi alapelve, amit követni kell, mégis azt látjuk, hogy van egy pogány király, akinek megszólal a lelkiismerete. Megszólal a lelkiismerete, és nem csak, hogy megszólal a lelkiismerete, nem lépi túl a saját lelkiismeretét. Olvasom itt még egyszer az 5. verset: „Avagy nem ő mondotta-é nékem: én húgom ő; s ez is azt mondotta: én bátyám ő”. Tehát gyakorlatilag Sára is hazudott. Azt hazudták, hogy testvérek. Lehetne a védelmükre felhozni – a későbbi Igékből kiderül egyébként –, a Biblia máshol nem nagyon beszél erről, hogy féltestvére volt Sára Ábrahámnak. Ezt nem tudom, hogy tudta-e? Azt hiszem, a 12-es versben van ez leírva, de oda most nem megyünk. Tehát, úgy is mondhatnánk, hogy az igazságot mondták, de féligazságot, mert elhallgatták azt, hogy ők házások. De a féligazság is hazugság itt, ebben az Igében.

Tehát azt mondja itt, olvasom még egyszer: „Avagy nem ő mondotta-é nékem: én húgom ő; s ez is azt mondotta: én bátyám ő. Szívem ártatlanságában, és kezeim tisztaságában cselekedtem ezt. És monda az Isten néki álomban: Én is tudom, hogy szívednek ártatlanságában művelted ezt”. Ez itt, testvérem, egy alapelv! Miért mondom azt, hogy egy alapelv? Mert ez a kifejezés, hogy a „szív ártatlansága, a szív becsületessége” az első előfordulási hely a Bibliában. Van egy bibliaértelmezési, bibliatanulmányozási alapelv szintén, amit talán hallottatok, hogy az első előfordulás a Bibliában valamivel kapcsolatban, az végig követhető az egész Biblián, és az az Istentől kinyilatkoztatott akarat és szándék azzal kapcsolatban. Isten így gondol erre. És ami itt az alapelv az, hogy Abimélek azt mondta, hogy „igen, én egyenes voltam, de nem tudtam, nem tudtam ezt, hogy ezt nem szabad csinálnom, nem tudtam azt, hogy nem szabad őt behoznom a háremembe”. Isten azt mondta, hogy „tudom, hogy nem tudta. Ezért vagyok itt, hogy figyelmeztesselek téged, mert ha ezt megteszed, akkor neked annyi, de nem csak neked, hanem a királyságodnak, a családodnak és mindennek!” – mondta ezt egy pogány királynak, és ez még a törvény előtt volt, tehát nem volt még Tízparancsolat sem. Ábrahámnak nem volt még ott a törvény, ami azt mondta volna, hogy ne hazudj, és a többi és a többi. De mégis, annak ellenére, hogy még a pogány király nem is hallhatott esetleg

a Tízparancsolatról, amiről sok keresztény és a mai világ is hallott, mégis azt mondta, hogy „szívem egyenességében tettem azt, amit tettem”. Ezzel nem azt mondom, hogy ez a pogány király olyan tökéletes volt, és mindent jól csinált, mert nem erről van szó, hanem arról, hogy amit tudott, azt nem lépte túl. Amivel tisztában volt, amit jól ismert, azt jól csinálta.

Ez megint mutat nekünk valamit, mégpedig azt mutatja, hogy annak ellenére, hogy nincsenek olyan kijelentéseid, és olyan megértéseid esetleg, mint Ábrahámnak, nincsenek olyan megtapasztalásaid Istennel, nincsenek olyan kinyilatkoztatásaid, olyan ajándékaid, nincs olyan hatalmas elhívásod, mint amilyen például Ábrahámnak, és olyan mély, személyes kapcsolatod Istennel, ennek ellenére lehetsz egy becsületes ember. Ámen? Miközben van itt Ábrahámról egy kijelentés, hogy hazudott. Ábrahám azért – nézzük meg az igei környezetet – , áldott volt. Áldott volt. Ábrahám hazudott, mégis aki nem hazudott, azt érte volna a veszedelem, de Ábrahámot mi védte meg? Az, hogy ő áldott. Az Istentől való áldása volt az ő védelme. Testvérem, Ábrahám áldása a miénk Jézus Krisztusban! Halleluja! Halleluja! Halleluja! Ezen gondolkozni, ezen elmélkedni, azt hiszem, megéri, hogy aki áldott, az Isten kegyeltségében járhat, ugyanakkor ez nem hatalmaz minket fel arra, hogy ha áldottak vagyunk, ha Isten megoltalmaz, akkor hazudhatunk, lophatunk, csalhatunk, és bármiféle tehetünk, mert az Ige ebben önmagában minket nem támogat.

Erről majd tovább fogok lépni, és többet fogok beszélni. Most megnézzük a Példabeszédek 28-as fejezetét, amit tegnap az ifjúsági csapattal vidéken, a reggeli áhítatunkban olvastunk együtt, és akkor jött a felismerés, hogy ennek ma is el kell itt hangoznia, mert ez egy igazán jó igevers. A Példabeszédek 28. fejezet 20-as verse mondja azt a RÚF fordítás szerint:

Példabeszédek 28,20. RÚF fordítás

20. A megbízható ember bőven kap áldást, de aki gyorsan akar meggazdagodni, nem marad büntetlenül.

Igazából az Igének az első felére szeretném a figyelmet összpontosítani, és az első felét szeretném egy kicsit kibontani. A Károli fordítás szerint azt olvassuk, hogy a hívő ember igen áldott, de itt a hívő embernek a héber megfelelője, az a szó, ami itt szerepel, az az „*'émunah*” nevezetű szó, vagy kifejezés, amit kivetítünk és nézzük együtt. A RÚF fordítás nagyon jól adta ezt vissza, hogy a megbízható ember bőven kap áldást. Azt olvassuk itt, hogy ez a szó a hűséget és a megbízhatóságot jelenti szó szerint, mert a hűséges, megbízható ember bőségesen kap áldást. Sokan az áldás után ácsingóznak. Annyira vágyakoznak mindenféle áldásra Istentől, annyira akarnak mindenféle áldást, pedig kulcs dolog itt az, hogy a megbízható ember életében meg fognak nyilvánulni az áldások. Pont.

Jelenti ez a szó még azt is, hogy *békesség, stabilitás, biztonság, szilárdság, rendületlenség* vagy *rendíthetlenség*. Az, aki rendíthetetlen a jellemében, rendíthetetlen a stabilitásában, aki rendíthetetlen abban, hogy ki ő valójában Krisztusban, aki rendíthetetlen abban, hogy ő Isten gyermeke és hogy ő Krisztusban mit és kit képvisel, azt mondja itt a Példabeszédek igeverse, hogy áldott. A Zsoltároknak is ezt olvassuk, hogy áldott, ráadásul a két igeverset apa és fia írta. A Zsoltárokat Dávid, a Példabeszédeket pedig a fia, Salamon, két egymást követő király, nem beszéltek félre, tudtak valamit. Áldottak voltak? Mind a ketten rendkívül áldottak voltak. Miből, milyen forrásból, milyen tapasztalatból mondták és írták ők ezt? Abból, amit megtapasztaltak valójában. Nagyon-nagyon sokan vagyunk itt ma, akik különféle képességekkel rendelkezünk. Sokan vagyunk, akiknek vannak ajándékaink, talentumaink, vagyis mondhatnám, hogy mindenkinek van valamilyen ajándéka, amit Istentől kapott. Valakinek nagyon jó menedzseri képességei vannak, vannak, akik igazán kreatívok, nagyon jól elő tudják mozdítani a dolgokat, mert kiváló ötleteik vannak. Vannak, akiknek zenei tehetségük van, vannak, akik nagyon jól értenek a gyerekekhez, van, aki a tinédzserekhez, van, akinek kiváló előadó-képessége van és olyan szépen ki tudja magát fejezni, hogy én csak álmodozom arról, hogy egyszer ilyen szépen, választékosan, költőien meg tudjam fogalmazni mindazt, ami bennem van. Tehát nagyon sokféle ajándék van közöttünk, ami kiosztásra került, valakiknek az

életében a természetfeletti ajándékok működnek erőteljesebben, van, akinek igazán jó technikai képességei vannak, és lehetne sorolni, hogy nagyon széleskörűek és nagyon sokrétűek ezek a képességek és ajándékok, azonban közülünk egyikünk sem rendelkezik valamennyi, azaz mindegyik ajándékkal. Egyikünk sem mondhatja el magáról, hogy én mindenhez értek és mindent tudok, hogy én jó vagyok ebben is, meg abban is, és semmi sincs olyan, amiben ne lennék jó. Úgyis mondhatnám, hogy van, amiben mi igen jók vagyunk, akár kiválóak, de vannak területei az életünknek, amiben nem vagyunk annyira fényesek. Ez így van, így is volt és így is lesz.

A világban nagyon sokan keresik azokat az embereket, akiknek különleges, látványos és nagy ajándékaik vagy képességeik vannak. Szeretik ezeket az embereket követni. Úgy hiszem, az egyházban is így van ez, hogy keressük azokat, akiknek olyan nagy, látványos megnyilvánulásai vannak és jelentőségteljes emberek közöttünk, de az a helyzet, hogy nem szabadna követnünk ezeket a külsőségeket. Nem szabadna követnünk azt az image-t, ami a láthatók miatt végül bálványá tud válni a számunkra.

A mai napon arról beszélek, ami nem igazán látványos. Arról van szó, hogy meg kell látnod azt, hogy mindannyiunkban lehet valami közös, annak ellenére, hogy egyáltalán nem vagyunk egyformák. Mindannyiunkban lehet valami olyan közös nevező, inkább úgy mondom, hogy kell, hogy ez legyen. De hát ki vagyok én, aki ezt mondom, hogy kell és kötelező?

De jó lenne, ha az lenne egy szilárd közös nevező mindannyiunkban, hogy tisztességesek és becsületesek vagyunk Isten előtt, az emberek előtt, magunk között és a világban is. Tudod, amikor nincs meg ez a fajta tisztesség, becsületesség, és ez nagymértékben elburjánzik a gyülekezetben, az a gyülekezet nem lesz erős, az a gyülekezet inogni fog, az a közösség recsegni, ropogni fog, és a sok viszály és a sok tisztességtelenség, sok visszaélés, a sok félreértés tizedeli a bárányokat.

Nagyon-nagyon fontos dolog az, hogy amikor a saját jellemünkre gondolunk vagy esetleg mások jellemére, mert a másikat olyan könnyen észrevesszük, olyan könnyen meg tudjuk ítélni, hogy ő milyen ember, milyen rossz ember, ő meg ma reggel nem mosott fogat. Mert észrevesszük a másikon, hogy milyen a jelleme, milyen a szavahihetősége, ugye? De magunkról észrevesszük-e? Mert magunkkal kell foglalkoznunk elsősorban, másokkal pedig úgy foglalkozunk, hogy az igazán bölcs legyen.

A jellem építése nem egy látványos dolog, a felszín alatt van, de igazából ez határozza meg a hosszú távú hatékonyságunkat. Egyénileg, személyesen, neked is a becsületességed határozza meg a világban való érvényesüléset keresztényként. A gyülekezetben is. Magának a gyülekezetnek is a hosszú távú, igazán hatékony mivoltát ez határozza meg. Tudod, ezt nem lehet pótolni semmivel sem. Nem lehet pótolni sem diplomákkal, iskolai végzettséggel, sem intellektussal. Semmilyen szaktudás, semmilyen képesség vagy képesítés nem tudja pótolni vagy helyettesíteni azt, hogy szilárd, becsületes, tisztességes emberek vagyunk. Semmi nem tudja pótolni.

Vágyakozni kell az ajándékokra, az erőmegnyilvánulásokra, de a becsületesség belső jegyei nélkül, én úgy hiszem, hogy a hosszú távú siker vagy fejlődés nem tartható fenn. Egyszerűen megbukik a mutatvány. Egy olyan falba ütközünk, amit nem tudunk túllépni. Isten nincs elkötelezve arra, hogy feltétlenül, mindenáron megáldja a becstelenséget. Egyszerűen az Ő ereje lesz korlátozva abban, hogy mozduljon az életünkben akkor, ha a szívünk nem tiszta. A becsületesség egy olyan alapvető szemléletmód, ami egy alap jellemvonása kell, hogy legyen az életünknek. A becsületesség egy olyan alapvető szemléletmód a Bibliában is, ami az elejétől a végéig végigvonul. Tudtad ezt? Nem? Pedig ott van.

Az emberek azt gondolják, hogy ez egy alap dolog, ez magától értetődő. Szeretnék ma arról beszélni, hogy hogyan lehet ezt a becsületességet elveszíteni, illetve hogyan lehet kisebbé és kevesebbé válni a becsületünkben.

Ott indítanék, hogy Jézus jellemét kell megvizsgáljunk. El kell gondolkoznunk azon, hogy elképzelhető-e például Jézusról az, hogy bármit is mondjon úgy, hogy ne tartaná a szavát? Előfordulhat-e az Jézussal, hogy hazudik valamit? El tudod-e képzelni azt, hogy Jézus hazudjon? El tudod-e képzelni azt, hogy hazudik az Atyának valamit? El tudod-e képzelni az Atyáról, hogy valami igazságot tart vissza Jézusról vagy Jézussal szemben? Vagy, hogy a Szentháromság, Atya, Fiú, és a Szent Szellem egymással valamit nem tisztán és átláthatóan beszélnek meg? Bár Ők egy, mégis három, de valami olyasmi sumákolás lehetne közöttük, ami átlépi ezt a becsületességet vagy tisztességet? Ez elképzelhetetlen! Ez felfoghatatlan! Nem fér bele, ugye, semmiképpen?

Velünk szemben előfordulhat-e az, hogy az Atya valamit mond, aztán nem tartja a szavát, ha ígér nekünk valamit, ha kijelent a mi számunkra valamit? Azt mondja, hogy én nem így gondoltam, utána meg visszakozik, hogy jó, azt mondtam, meggyógyultál, de nem gondoltam én ezt olyan komolyan, bocs! Megtérek belőle. Jézusnak kellett-e bocsánatot kérnie valaha bármiért? Vagy látjuk-e az Igében, hogy bármiért, bárkitől bocsánatot kért volna? Sehol nem látjuk. Ő mindig tisztességes, mindig becsületes volt, soha nem lépte át a szívének a becsületességét. Hadd emlékeztesselek benneteket, hogy Ő emberként volt itt. Isten és ember egyesült a fizikai testben. Nem tévesztett és nem rontott soha semmit, pedig mindenben megkísértett. Van egy alapigazság a becsületességgel kapcsolatban, ami mind az Ó-, mind az Újszövetségben szinte szóról szóra idézve van. Az újszövetségi változatát olvasom, a Zsidó 1,9-et, amely így hangzik:

Zsidó 1,9.

9. Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamisságot; annak okáért felkent téged az Isten, a te Istened, örömmel olajával a te társaid fölé.

Megdöbbenő, nem? Ha Jézusról beszélünk és Ő jelleméről, akkor az Ige ezt a Zsoltárokban is kijelenti szinte szóról szóra ugyanígy. Itt a Zsidókhöz írt levél előbbi versében is hangsúlyt kap, hogy kettőn áll a vásár ahhoz, hogy az ember tisztességes és becsületes legyen. Először is szeretni kell az igazságot. Szeretni kell az igazságot! Ahhoz, hogy az ember meg tudja tartani a szívének egyenességét és becsületét, hogy lelkiismeretében egyenes legyen, ehhez kell itt valamit tenned. Megint egy másik nagyon fontos dolog, amit sok keresztény nem ért, vagy tolerál, pedig ez itt nagyon határozott és nagyon egyértelmű: gyűlölni kell valamit. Gyűlölni kell valamit. Ez a hamisság. Ez a hazugság. Ezt gyűlölni kell! Jézus ilyen volt. Sokaknak ez az elméjében nem fér bele, hogy hogyan lehetséges az, hogy én valamit vagy bármit gyűlölök?

Az Ige nem azt mondja, hogy neked gyűlölnöd kell azt, aki hazug, nem azt mondja, hogy gyűlölnöd kell a hamis embert vagy a gonosz embert, hanem a hamisságot. A hamisság egy szellemi dolog, vagy akár lehet egy lelki dolog is. De semmiféleképpen nem a test és vér az, amit neked gyűlölnöd és utálnod kell, egy másik embert, hanem esetleg azt a hamisságot, amit ő képvisel vagy azt a hamisságot, ami téged megkísértett vagy ami téged foglyul ejtett.

Mert ahogy Isten foglyul akar ejteni téged az igazsággal, úgy a sátán foglyul akar ejteni a hamissággal. Van az emberben egy ilyen harc időnként, hogy most kinek, minek, hogyan, miként nyitom meg magam. Egyszer ilyen vagyok, jót akarok tenni, de ott van ez a hamisság bennem és annak engedek, mert az olyan édesnek és olyan csábítónak tűnik, olyan kedvesnek tűnik. Nem tűnik olyan nagyon rossz dolognak, mert csak egy picit vesz el a teljességből. Egy picit kis ferdítés, azért az nem olyan nagy dolog! Egy kis csalafintaság, egy kis füllentés, egy kis feltupírozása a dolgoknak, szebbé tétele. Egy picit máshogy fogalmazom meg a dolgot, hogy jobb fényben tűnjek fel. Egy picit máshogy fogalmazok a főnököm előtt a kollégáról, hogy ő egy picit alacsonyabb színben tűnjön fel, hogy az én fényem egy kicsit jobban kitűnjön. Nem mondtam én semmi hazugságot róla! – gondolod vagy mondod. Hát csak egy picit befeketítetted. Nem konkrétan, keményen azt mondod, hogy milyen rossz ez az ember, csak egy-egy magot elejtesz. Egy-egy mondatocska, egy-egy gondolat ide, egy-egy szó oda,

egyik célzás ide, egy kis pletyka itt, egy kis pletyka ott, egy kis véleményformálás itt, egy kis véleményformálás ott. Nem is biztos, hogy szándékosan teszed, de a teljességből egy kicsit elvettél. Igazából a becsületnek a teljességhez van köze.

Meg fogjuk nézni azt a szót a héberben, amit Abimélek mondott és Isten is mondott, hogy a szívem becsületessége, a szívem tisztasága, a szívem egyenessége pontosan a héberben mit is jelent. Mégpedig úgy fogjuk megnézni ezt a szót, hogy megnézzük Dávid szájából. Mert ő a Zsoltárokból ugyanezt a szót használja a szívének a becsületességére. Dávid volt az, aki Izrael második királya, sok viszontagságos idő után hatalomra került és elkezdte felvirágoztatni az országot. Egyre szaporodtak az emberek is, a területek is, és növekedett a birodalom is. Körbe mindenhol ellenségek voltak, minden irányból. Talán csak a tenger nem támadta őt nyugatról, de egyébként teljesen körbe volt véve mindenfelől ellenségekkel, és a határok egyre szélesedtek és egyre nagyobbak voltak. Már nem volt elég katona, nem volt elég ember ahhoz, hogy megvédelmezzon mindent, hogy minden egyes határőrséghez állítson egy csapatot, hogy ha jön az ellenség, akkor megvédelmezzon saját magát, a királyságot, a szolgálatot, megvédelmezzon Isten népét. Mond valami döbbenetesen a Zsoltárokból a 25. fejezetben, amikor a szívét kiönti Isten előtt ezzel kapcsolatban.

Zsoltárok 25,19–21.

19. Lásd meg ellenségeimet, mert megsokasodtak, és gyilkos gyűlöléssel gyűlölné engem.

20. Őrizz meg és szabadíts meg engem; ne szégyenüljek meg, mert benned bíztam.

21. Feddhetetlenség és becsületesség óvjanak meg engem, mert téged várlak.

Azt mondja Dávid, miközben kéri Istentől, hogy védelmezzon meg őt: Őrizz meg és szabadíts meg engem, ne szégyenüljek meg, mert benned bíztam. Feddhetetlenség és becsületesség óvjanak meg engem, mert téged várlak. Feddhetetlenség és becsületesség óvjanak meg engem, mert téged várlak. Feddhetetlenség! Feddhetetlenség! Ha ez igaz, amit itt Dávid mond, akkor igaz az, egy másik alapelv itt az Igében, hogy a feddhetetlenség és a becsületesség megvédelmezzon bennünket. Nem véletlenül mondta ezt itt Dávid. Nem véletlenül mondta azt, hogy a tisztesség és a becsület megvédelmezzon engem, vagy az védelmezzon engem.

Mert úgy volt Dávid ezzel, hogy a szíve egyenes volt Isten előtt és tudta azt, hogy ő képtelen mindenre odafigyelni, képtelen arra, hogy a nagy birodalom és a nagy szolgálat, a nagy királyság minden egyes területét lefedje személyesen és minden felett uralmat tudjon venni, hogy mindent irányítani tudjon, sőt az ellenség is sok és körbe veszik őt. Mert az áldott embereket szokták gyűlölni.

Nem tudom, hogy tapasztaltad-e? Szoktak minket gyűlölni, mert áldottak vagyunk, mert irigyek. Az ember azt mondja, hogy hogyan védelmezzem meg magamat? Nem tudok huszonnégy órában ébren lenni és mindenre odafigyelni és mindenkire odafigyelni, ami az enyém. Azt mondja itt: Feddhetetlenség és becsületesség óvjanak meg engem. Ez a szó, amit az 1Mózes 20-ban ártatlanságnak olvastunk, ez ugyanaz a szó, mint itt a feddhetetlenség. Ez azt jelenti, hogy teljesség, hiánytalanság, csorbíthatatlanság, ártatlanság, tökéletesség, becsületesség, jámborság, egyszerűség. A harmadik jelentése egység, osztatlanság, érintetlenség, sértetlenség, feddhetetlenség, tisztesség, és a jó és a rossz keveredésétől mentes állapot. Ha megértjük ezt, akkor egy egész más értelmet nyer a mi életünkben, szívünkben és szánkban, az értelmünkben az, hogy mit jelent becsületességnak lenni. Gyakorlatilag a feddhetetlenségnek, illetve becsületességnek a teljességhez van köze. A teljességhez van köze! Amikor valamiből egy picit levágnak vagy levesznek, akkor az a teljesség azzal a picivel csorbul. Amikor nagyobbat vágnak le belőle, akkor nagyobb mértékben csorbul.

Emlékszem, hogy öt évvel ezelőtt volt az, amikor erről beszéltem, itt ezen a helyen és sem előtte, sem azután nem kaptam annyi emailt, telefonhívást, messenger üzenetet, smst, meg mindenfélét, mint akkor az alkalom után. Se előtte, sem azóta nem volt ennyiféle hozzászólás, megnyilvánulás. Hozzászólás cunami volt, amit kaptam. Meg is döbbentem, hogy miért? Mert

arról beszéltem és hoztam azt a példát, hogy van a hentesüzletben egy szalámi, és abból az eladó egy nagyon-nagyon vékony szeletet levág. Egy nagyon-nagyon vékony szeletet és azt megeszi. Gyakorlatilag ellopja. Ha jön a főnök vagy bárki, ránéz arra a szalámira, észreveszi-e azt, hogy egy nagyon vékony szelet hiányzik belőle? Nem lehet észrevenni, észrevehetetlen. Aztán ezen felbuzdul, hogy nem vette észre a főnök, nincsen semmi következménye, nincsen semmi negatív hatása annak, hogy picit loptam. Egy szelet szalámi, most mondd meg, micsoda? Önmagában jelentéktelen dolog az egy szelet szalámi. Ha éhes vagy, gyere és adok. Kimegyünk a boltba és veszek neked. Másnap megint levág egy vékony szeletet, és jön a főnök és megint nem lehet észrevenni. Mehet ez így hetekig, sőt akár mehet hónapokig, de a sok pici összeadódik, egy idő után már észrevehető, hogy a szalámiból hiányzik valamennyi, akármennyi. Ilyen az, amikor az ember túllépi a szívének a becsületességét. Egy picit vesz csak le belőle. Nem látszik, nincs is következménye, de nem teljes.

Ami miatt Jézus különleges volt és ma is az, merthogy Ő Isten önmagában, hogy Ő teljes. Ahova minket el akar vezetni, az pontosan ez, hogy a szívünkben mi is teljesekek legyünk. Dávid értette és tudta ezt, és azt mondta, hogy a szívemnek teljessége legyen az én védelmem. Az én becsületességem, az én tisztességem az, hogy nem károsítok meg senkit, az, hogy tartom a szavam, az, hogy semmi rossz dolgot nem teszek úgy, hogy azt Isten ellen tenném. Semmilyen módon nem károsítom meg sem az embereket, sem az Istennel való kapcsolatomat. Lehetne ide behelyettesíteni, hogy a csorbíthatatlan szívem, a hiánytalan szívem, az ártatlanságom, a tökéletességem, a jámborságom, az egyszerűségem, a sértetlenségem, és nem keveredik semmi bennem, a jónak és rossznak nincs keveredése bennem.

Azt mondod, hogy ez elérhetetlen! Attila, miről beszélsz? Már eddig is hány szeletet levágtam a saját szívemből? Hányszor túlléptem már a becsületemet? Azt gondolná az ember, ha a törvény oldaláról közelítenénk ezt meg, hogy ez lehetetlen. Hiszen Isten is kijelenti az Igében rólam, hogy nem vagyok tökéletes. Ez lenne az elvárása tőlem, hogy én ilyen teljes és tökéletes legyek? Ez az Ő elvárása? Azt akarja, hogy soha semmi hibát ne kövessék el? Lehet ezen elmélkedni, lehet ezen gondolkodni. Az Ige itt mégis világosan mondja, hogy erre te képes vagy, a szellemedből.

Nem azt mondom, hogy az ember soha nem fog ezután elkövetni semmi olyat, amivel saját lelkiismeretét túllépi, hanem azt mondom, hogy amikor túlléped, amikor valami olyat teszel, ami nem volt helyes, akkor legyél kész arra, hogy kiigazítsd és kijavítsd magad!

Nem találtam az Igében olyan igeverset, ami azt mondaná, hogy ezeket a levágott pici szeleteket vissza lehet építeni az emberbe, de én úgy hiszem, hogy Isten előtt élhet az ember teljes életet annak ellenére, hogy sokszor levágtunk egy picit a teljességből. Sokszor volt az, hogy valamit egy kicsit máshogy fogalmaztunk meg, egy kissé kiszíneztük a dolgot azért, hogy egy kis előnyünk származzon belőle. Ha ember így túllépi a saját becsületét, a teljesség csorbul. Ezzel pedig az a baj, ha nem foglalkozol vele, hogy egy kicsivel mindig kevesebb leszel a jellemedben. A szellemed tökéletes, le van pecsételve és nem arról beszélek, hogy elveszíted az üdvösségedet. Hanem arról, amikor túlléped azt, amiről tudod, hogy nem kellene, és nem javítod ki. Mondhatnám nagyon újszövetségi kifejezéssel, hogy nem térsz meg belőle, azaz, nem változtatod meg a hozzáállásodat, a gondolkodásmódodat nem javítod ki és nem kezdesz el ezt követően helyesen és jól tenni dolgokat, akkor azzal egy kicsit mindig tompul a lelkiismereted. Egy kicsit mindig keményebbé, szárazabbá válsz, a teljességhez képest kevesebb leszel. Nagyon sok keresztény él így, hogy nem lehet róla elmondani azt, hogy egy nyitott és átlátható ember. A teljesség és a becsületesség azt is jelenti, hogy nincsenek titkaid. Nincsenek olyan dolgok, amelyeket szégyellnél, ha nyilvánosságra kerülnének. Vannak titkok természetesen, amelyeket nem kell nyilvánosságra hozni. Sok olyan titok van, aminek ott kell maradnia, azon a helyen, ahova való. A családban, az államban, az adóhivatalban, vagy akárhol. Nem mindent kell kitergetni, de a jellemedről beszélek most, nem más dolgokról. Hadititkokat, államtitkokat természetesen nem árusít ki az

ember. Amikor az ember becsületes, akkor transzparens, vagyis átlátható, áttekinthető, nyitott az ember. Nyitott az élete. Ez nem azt jelenti, hogy mindenkinek mindent meg kell mutatnod magadból, hanem azt, hogy te egy tisztességes, becsületes ember vagy. Ha kell, bármikor megnézheted a telefonodat, meg a chatjeimet. Nem mintha bárkinek köze lenne hozzá, de vállalom mindent. Érted? Bármikor megnézheted a bankszámlámat. Persze, ha lenne hozzá olyan jellegű közöd, akkor azt mondanám, hogy itt van, mert nincs benne titkos dolog.

Ezt a címet adtam a tanításnak: *Mennyit ér a becsületed?* Az ember becsületét el lehet veszíteni és vissza lehet szerezni. A kérdés nem az ma itt, hogy te becsületesnek gondolod-e magad. Mert a legtöbb ember úgy gondolja magáról, hogy én becsületes vagyok, vannak kis hiányosságaim, vannak kis csúsztatásaim, de attól függetlenül a világhoz képest azért én tisztességes ember vagyok. Senki rosszat azért rólam ne mondjon – gondoljuk magunkról. De nem ez a mérce. Isten tökéletességéhez képest persze, szintén nem vagyunk azok, akik elérnék azt a mércét, nem is ez miatt van üdvösségünk, hanem a Jézus Krisztusban való hitünk által, Őmiatta. Semmi nem azért van az életünkben, mert mi azt ki tudnánk érdemelni. Szóval a teljesség és a becsületesség hosszú távon meghatároz téged.

Visszatérve az előző gondolathoz, nem az a kérdés, hogy mit gondolsz magadról, mennyire vagy becsületes, vagy tisztességes, hanem hogy mások mennyire tartanak becsületesnek és tisztességesnek. Ez hasonló ahhoz, hogy te mennyire tartod magad jó szülőnek. Ezt nem neked kell megmondanod, hanem amikor felnő a gyereked, majd ő mondja meg, hogy mennyire voltál jó szülő. Mennyire vagy jó férj? Jó férj vagyok, a legjobb, persze, de mit mond erről a feleséged? Vagy mennyire gondolod magad jó feleségnek? Mit mond erről a férjed? Mert igazából az határozza meg, hogy te milyen feleség vagy. Olyan jó pásztor vagyok, olyan jól prédikálok, és úgy kiteszem az őszinte szívem! Igen? Mit mond erről Isten? Nem magunkat kell meghatároznunk, mások határoznak meg minket. Igazából az Ige határoz meg minket, csak félre ne értsétek, mert a világban ez így működik. A munkahelyen te azt gondold, hogy te vagy a legjobb alkalmazott. Mit gondol erről a főnököd? Az ő szemében is a legjobb vagy? Gyülekezetben azt mondd, hogy én becsületes vagyok. Mit mondanak erről a többiek? Persze nem megyünk oda a másikhöz és nem mondjuk, hogy te milyen tisztességtelen ember vagy! Mert azért annyira szeretjük egymást. De úgy gondolom, az a jó, ha a bizalom egymásban ki tud épülni az alapján, ahogy tisztességesen és becsületesen bizonyítjuk, hogy mi ilyenek vagyunk. Amikor azt mondja rólad valaki nekem, hogy te egy tisztességes, becsületes ember vagy, akkor ez mutat valamit. Mert nem te mondtad magadról, hogy becsületes vagyok, hanem az a másik ember mondta rólad. Saját magunkról szeretünk szépeket mondani, meg olyan nagyon jókat, és mutatjuk azt, amik igazából nem vagyunk, de ez is egyfajta hazugság, képmutatás. Magunkat néha nem azzal a szemüveggel nézzük és vizsgáljuk, mint a másikat, mert magunknak megbocsátunk könnyen, de a másiknak nem. Miközben időnként mi is ugyanazt tesszük, mint az a másik. Ítéletjük a másikat, véleményt formálunk, és valójában nem sokat tudunk róla, de mégis megítéljük őt, hogy hogyan lehet ilyen ember. Te pedig hogy lehetsz ilyen ember, hogy véleményt formálsz róla, miközben nem ismered a teljes egészet az ő életéből?

Nagyon sokrétű és nagyon aprólékos dolog, ahogy az ember jelleme felépül a tisztességgel és a becsületességgel kapcsolatban. De a központi üzenete a mai alkalomnak, hogy arra a teljességre kell mindig összpontosítani és figyelni, amiből nem hiányzik semmi sem. Azt gondolná az ember, hogy a becsületes azt jelenti, hogy becsületes vagyok a pénzügyekben, nem lopok, nem károsítok meg senkit, tisztességesen elszámolok, de az, hogy tíz perccel tovább húzom az ebédidőt, az belefér, mert az olyan kis apróság. Ne gondoljátok, hogy vaskalapos dolog, amit mondok, de van egy munkahelyed és ott egyórás ebédidőd van, és mindennap egy óra tíz percet töltesz ebéddel, akkor megloptad a munkáltatódat napi tíz perccel. Egy héten az már ötven perc, két hét alatt száz perc, egy hónapban, egy évben akár napok. Azt gondold, hogy amúgy sem vagyok megfizetve eléggé, amúgy sem ismernek el

engem sem erkölcsileg, sem anyagilag, ez igazán belefér! Óránként van tíz perc cigiszüneted, de mindig tizenöt vagy húsz lesz belőle – majd behozom! A munkáltató megvásárolja a te idődet és fizetés formájában adja neked vissza. Bármennyire is furcsán hangzik ez és bármennyire is vaskalaposnak. Természetesen egy rugalmas munkahelyen, egy rugalmas vezetéssel, egy rugalmas főnök legyint arra, hogy jól van, pihend ki magad, mert délelőtt nagyon sok volt az ügyfél és keményen dolgoztál, és azzal az öt vagy tíz perccel nem foglalkozik. Természetesen nem is erről van szó, hogy öt perc, vagy tíz perc, vagy negyed óra. De ha mindennap késel negyed órát a munkahelyedről, az hány perc egy héten? Hány perc egy hónapban? Ismertek, a késés egyébként is a szememben, ahogy a feleségem mondaná, egy vörös posztó. Inkább legyél ott öt perccel hamarabb, mintsem hogy késsél valahonnan. Érted a lényegét? Túllépünk dolgokon és megengedjük magunknak, hogy öt perc, tíz perc, az semmi, nem számít.

Van az a szalámi, amit az előbb mondtam, és mindig csak egy vékony szelet van belőle levágva, nem látszik, nem látja ezt a főnök és nincs következménye. Csak aztán elmegy egy kéthetes karibi útra, és visszajön és látja, hogy mennyi hiányzik a szalámiból. Észreveszi és kirúg a munkahelyedről. Azt mondod, hogy de miért, csak egy kis szalámiszeletet ettem meg reggelire! Amiatt a kis szelet miatt? Nem amiatt, hanem mert nem lehet benned megbízni. Mert nem vagy becsületes! Nem az egy szelet szalámi, a tíz centi szalámi, vagy az egész szál szalámi miatt történik ez, hanem a tisztességtelenség miatt. Ott lebeghet felettünk, hogy ez valami elvárás, valami követelmény, valami törvény a fejünk felett, és akkor most valaki lesújt ránk, ha valami rosszat teszünk, és nekünk annyira oda kell figyelnünk, hogy mit szabad, és mit nem.

Ez nem ment az ószövetségben a törvény alatt a zsidóknak, amikor meg volt nekik szabva, hogy mit szabad, és mit nem szabad, és ott volt a lista, volt belőle egy tízes pont és mellette még vagy hatszáz, amit hoztak maguknak még pluszban – és nem ment! Nem tudtak az alapján élni. Egy ószövetségi szent sem az alapján igazult meg Isten előtt, hogy betartotta volna tökéletesen azt, amit Isten mondott, mint egy normát, vagy mércét. Egyetlen egy sem az alapján van most a mennyben, hogy ő tökéletes életet élt, hanem a hitük miatt. Ábrahám miből igazult meg? Mit mond az Ige erről? A hite alapján igazult meg. Hit által! Az, hogy hitt, az tulajdonított neki igazságul, megigazulásul. A hite tulajdonított neki igazságul. Te is a hited miatt vagy megigazult Isten előtt. Te is a hited miatt, az újjászületett szellemed miatt vagy ártatlan Isten előtt. De egymás előtt nem vagyunk ártatlanok, ha becsapjuk egymást. Isten nem úgy fog nézni rád, hogy te milyen bűnös vagy, mert az Ő Fiának a vére eltörölte az összes bűnödöt. Azt, amit a múltban tettél, meg teszel, meg most gondolsz, meg amit holnap fogsz csinálni. Az összes bűnödöt eltörölte a Jézus vére! Halleluja! Ez ki lett nyilatkoztatva a Zsidókhöz írt levélben, az apostoli levelekben. Aki nem ezt tanítja, és nem ezt hirdeti, eretnekséget tanít! Jézus vére elvégezte azt, amit mi nem tudtunk volna elvégezni. Ámen! Halleluja!

Ez azt jelenti, hogy akkor akármit csinálhatok? Bármit tehetek? Az életminőségedet a földön, ahogy élsz, és az hogy az áldások milyen mértékben és hogyan nyilvánulnak meg az életedben, az attól is függ, hogy mennyire vagy hajlandó a szíved tisztaságát, egyenességét, teljességét megőrizni. Nem arról van szó, hogy nem volt idáig, és nem lesz ezután sem semmilyen kis stiklid soha, hanem arról van szó, ha rádöbbensz, hogy nem szabad, akkor legyen benned hajlandóság és készség arra, hogy kijavítsd azt. Ámen! Ha nem teszed ezt meg, ha nem vagy hajlandó ezt megtenni, akkor a szíved becsületességét, egyenességét túlléped, átléped, és a kárát fogod vallani.

Azt mondta Jézus a magvetés példázatában, hogy ez a legalapvetőbb példázat, ha ezt nem értitek meg, akkor semmit nem fogtok megérteni. Szinte minden visszautal ide, minden visszamutat arra, hogy amit elvetsz, azt fogod aratni. Ez nem egy távolkeleti karma nevezetű ideológia, ami előre el van rendelve, és ebbe beleszületsz és ezt eldöntötte valaki előre. Ez mind ostobaság! Mind dobd el olyan messziről magadtól, amilyen messzire csak lehet! A

sorsod nincs előre úgy megírva, hogy mindenféleképpen azt fogod tenni, ami neked előre meg van írva, mert te vagy az, aki meghatározod azt, hogy hova jutsz el Jézus Krisztusban, Ő megmutatja neked az utat. Ő azt mondja, hogy járd ezt az utat, Ő azt mondja, hogy itt vannak a bibliai alapelvek, ha ezeket éled, akkor én garantálom neked azt, hogy a föld javaival fogsz élni. Már az Ószövetségben is ott volt, Ésaías 1,19. Ha készséges és engedelmes vagy, e föld javaival fogsz élni.

Ésaías 1,19.

19. Ha hajlandók és engedelmesek lesztek, e föld javaival éltek;

Mindenki szeretné a végét. Fölvastam a 15. zsoltár végét, hogy áldott legyek, meg ne inogjak meg, meg boldog legyek, meg egészséges legyek, meg kiegyensúlyozott legyek, meg mindenféle gyógyulást akar az ember az életében, meg helyreállítást, de ami meg tud téged védelmezni, és meg tud téged tartani hosszútávon. Hosszútávra gondolkozz, ne csak a következő hétre vagy hónapra gondolj, hanem öt, tíz, húsz, nyolcvan évre gondolj előre! Még ha nyolcvanéves vagy most, akkor is gondolj előre még nyolcvan évet. Hosszútávon gondolkozz, mert Isten is hosszútávon gondolkodik. Úgy gondolkozz, hogy a tisztesség és a becsület tart engem meg hosszútávon. Mert ezt imádkozta, ezt mondta, és ezt jelentette ki Dávid is, amikor nem volt lehetősége arra, hogy egymaga mindenről gondot viseljen. Azt mondta:

Zsoltárok 25,21.

21. Feddhetetlenség és becsületesség óvjanak meg engem, mert téged várlak.

Beszéljünk a „téged várlak” dologról is. Nem azt mondja csupán, hogy feddhetetlen vagyok, becsületes vagyok, aztán ez megvéd engem, hanem mert Téged várlak! Sokan azt gondolják, hogy várakozni Istenre azt jelenti, hogy leülök a székbe, fölteszem a lábaimat, hátradőlök, és Istenem, csinálj, amit akarsz, áldjál meg! De Istenre várni nem egy olyan várakozás, hogy várom, hogy jöjjön majd Isten, vagy bankjegyek hulljanak a mennyből, vagy a sült kacsza, vagy becsöngetnek az utcáról és hozzák a borítékot a nagy áldással nekünk. Tízmillióból egyszer előfordulhat, de ez egy passzív várakozás. Amiről itt az Ige szól, az aktív várakozás. Ez azt jelenti, hogy figyelek arra, hogy Ő mit akar, mint egy pincér. A pincér szó az angolban a waiter, ami azt jelenti szó szerint, hogy várakozó. Ha voltál már egy étteremben, láthattad, hogy a pincér ott van, mint várakozó, ez az ő titulusa, ez az ő neve, hogy várakozó. Mit csinál? Várakozik karba tett kézzel? Nem, hanem figyel rád. Figyel rád, hogy mit akarsz rendelni, és egyből írja. A legjobb pincérek már föl se írják, hanem fejben tartják, hogy mit mondasz, olyan jó a memóriájuk. Ezt jelenti Istenre várakozni. Mint amikor várod a pizzafutárt, kimész, hogy mikor jön már, hol van, az utca végén, és aktívan várakozol. Ezt jelenti Istenre várni, hogy hallgatom, hogy mit akar mondani, hallgatom, keresem, kutatom azt, hogy mi az, amit Ő közölni akar velem. Ezt jelenti a várakozás! Akik az Úrra várnak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk. Futnak, és nem fáradnak el, járnak, és nem lankadnak meg sohasem. Akik az Úrra várnak! Az Úrra várni nem úgy kell, hogy lefekszel az ágyba és alszol, mert most várakozok. Uram, most van tíz perc időm és akkor várakozok rád álomban. Hanem ez egy aktív várakozás, nem egy passzív, háttérbe húzódó várakozás, hanem egy aktív dolog. Istenre várni, és Isten előtt becsületesnek lenni, az több, mint amit gondoltunk róla.

A múlt alkalommal beszéltünk a hűségről. Az van a köztudatban és a világban is, és a gyülekezetben is a felszínen, hogy ez azt jelenti, hogy ragaszkodom valakihez, vagy valamihez, egy gyülekezethez, egy eszméhez, a feleségemhez, vagy bármihez és nem engedem el őt és megtartom, és ragaszkodom hozzá. Ezt jelenti a hűség. Arról beszéltünk, hogy a hűség nem ez, hanem ez önmagában a hűségnek egy kis része, ez a belépő szint a hűséghez. Néztük a talentumos példát, és szándékosan mondom ismétlésként, hogy emlékeztetés által gerjesszelek benneteket, hogy a hűség azt jelenti, amit a kettő és az öt talentumos ember kapott, aki nem csak megőrizte azt az egyet. Nem csak vigyázott arra az egyre, nem csak azt mondta, hogy

Uram, itt van az az egy, amit kaptam tőled, hanem dolgozott velem, beletette a saját kreatív ötleteit, megforgatta a gazdája számára és megsokszorozta azt. Ennek a két embernek, ennek a típusnak mondta azt Jézus, hogy jól vagyon jó, és hű szolgálóm! Nekik mondta ezt. Annak az embernek, aki megőrizte csupán azt, ami van, megőrizte a házasságát, a gyerekeit, a szolgálatait, az ajándékait, vagy akármit, amit kapott, de nem fejlesztette, nem adott hozzá, nem növelte azt, annak azt mondta, hogy gonosz és lusta szolgáló!

Miközben mi azt gondoltuk, hogy az a hűség, hogy ragaszkodunk ahhoz, amit kaptunk, de nem. Több ennél! Több a hűség! Gondolkoztam múltkor az alkalom után is, hogy a lustaság egy passzív állapot, hogy nem csinállok semmit. Azt mondta gyakorlatilag ennek az egy talentumos embernek, hogy te nem csináltál semmit. Pedig elásta azt az egy talentumot, megőrizte. A passzív várakozás az én szememben itt egyenlő azzal, hogy az ember lusta. A lustaság nem fog előre vinni a hitben. Keresni, kutatni, tanulmányozni, olvasni, kitartónak lenni, fejleszteni kell, nem azt mondom, hogy túlpörögni mindent, de tevékenyen tenni kell ahhoz, hogy valóban az életed előre menjen. Nagyon szeretem azokat az embereket, akik nagyon keményen, szorgalmasan, tevékenyen dolgoznak. Egyszerűen frusztrálnak azok, bocsánat, hogy ezt mondom, akinek ott van a munka lehetősége előtte és lógatja a lábát és nem fogja meg annak a végét. Ezek az emberek nem is jutnak el túl messzire. Rengeteg dolog van még itt, amit szeretnék mondani ezzel kapcsolatban, de majd legközelebb folytatom.

Szeretnék zárásképpen ismételni egy kicsit. A jellemépítés sorozatban vagyunk. Legszívesebben nem is erről prédikálnék nektek, bevallom, mert lenne más, amiről szívesebben beszélnék, de úgy hiszem, hogy az Úr maga lobbantotta fel ezzel kapcsolatban a szívemet, hogy erről beszéljek. Első mi volt, amikor kezdtük a jellemépítést? Az, hogy hogyan tudsz igazán karakteres jellemű keresztény ember lenni. Ott indítottunk, hogy tudod, ki vagy Krisztusban. Megvan a saját én tudatod és tudod azt, hogy az egód, a saját lelked hogyan működik. Ez az alap, mert amikor tudod, hogy ki vagy te Krisztusban, hogy Istenhez tartozol, akkor ez már kihatással lesz a hűségedre, a cselekvőképességedre, a becsületedre. Ha nem tudod, hogy ki vagy, vagy jelentéktelennek tartod magad, ha nem látod a saját értékeidet, nem látod magad helyesen, akkor ez mindent magával ránt a későbbiekben.

Itt kezdtük, aztán beszéltünk a hűségről, most pedig egy kicsit a becsületről. Igazából minden egyes témáról, ami a következőkben is el fog hangzani, van egy hosszú listám, hogy mi mindenről szeretnék beszélni, és mindegyikről lehetne hónapokat. Nincs erre lehetőség most pillanatnyilag és nem is ez a cél, de szeretném, ha lenne egy átfogó képed arról, hogy mit jelent az, hogy te keresztény vagy. Jelenti többek között azt, hogy te vagy az az ember, akit Isten használni akar!

Emeld fel a kezed, és nézz rá a kezedre, és mondd azt, hogy: *ezek azok a kezek, amiket Isten használni akar! Ezek azok a kezek, amiket Isten felkent, hogy rátegyem azokat valamire, hogy azokat Isten megáldja ezeken a kezeken keresztül. Ezek azok a kezek, amiket rá kell tennem betegekre, hogy a betegek meggyógyuljanak, hogy a vakok szemei megnyíljanak, hogy a sánták járjanak, mert áldást parancsolt az Úr mindarra, amire ráteszem a kezem. Ámen! Halleluja!*

*A függőleges vonallal jelzett igeversék más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.